

I. stáció: Pilátus halálra ítéli Jézust

Pilátus tovább kérdezte: "Hát Jézussal, akit Krisztusnak mondanak, mit tegyek?" Mind azt kiabálták: "Keresztre vele!" "De hát mi rosszat tett?" - kérdezte. Annál inkább ordították: "Keresztre vele!"

(Máté 27,22-23)

Történet:

„Nyolc éves voltam, amikor nevelőszülőkhöz kerültünk. Heten vagyunk testvérek, ekkor a legkisebbik tesómk 9 hónapos volt. Sajnálatos módon nekem kellett anyám helyett gondoskodnom róla. Én ettettem, pelenkáztam, fürdettem nyolc évesen. A többi tesómról is nagyjából én gondoskodtam. Van két öcsém, két húgom, egy nővérem és egy bátyám. A legkisebb húgom ezután született, miután elkerültünk. Ő most négy éves. Nagyon sokat szenvedtünk otthon, mindennapos veszekedések, kiabálások voltak. Apám alkoholista. Csak ő dolgozott, s amit megkeresett, azt el is itta a munka után. Mindig részegen jött haza, és ebből adódtak a viták. Ennek ellenére nagyon megviselt, amikor elkerültünk otthonról. Napokig csak sírtam a nevelőszülőnél. Egy városba kerültünk, de külön helyezték el a lányokat és a fiúkat. Körülbelül egy hét kellett, amire beletörődtem, hogy nem lehetek a szüleimmel, de nagyon vártam a 30 napot, hogy elteljen, mert azt mondták, hogy egy hónap múlva visszakerülhetünk! Persze ebből nem lett semmi, végül elfogadtam nagy nehezen a helyzetet. Miután megszoktam az új helyet, kezdtem egy kicsit megnyílni, de hamar rájöttem, hogy ott se sokkal jobb, mint a szüleimnél. Egy egyedülálló nőhöz kerültünk mi, lányok. Az első évben még nagyon barátságos és jó fej volt a nevelőszülő. Igaz, már akkor is voltak kétségeim iránta, így nem is tudtam igazán megnyílni felé. Ott is állandóan csak kiabálások voltak, de ő akkor az öt éves fiával kiabált, szinte megállás nélkül. Meg persze velünk... Egyszer egy nagyobb vita keretében a fejünkhöz vágta, hogy csak a pénz miatt vagyunk nála! Ez nagyon rosszul esett nekem, ekkor csalódtam benne igazán. A sulikimondottan jól ment, de ha véletlenül becsúszott egy egyes, akkor mindig kiabált velem...”

Imádság:

Urunk, Téged halálra ítélték, mert az emberektől való félelem elnyomta a lelkiismeret hangját. Az egész történelem során ugyanígy újra meg újra az ártatlanokat sújtják, ítélik el és ölik meg. Mi magunk is hányszor részesítettük előnyben a sikert az igazsággal, önnön javunkat a jogossággal szemben. Adj erőt a lelkiismeret halk hangjának, a te hangodnak életünkben! Tekints rám, mint ahogy rátekintettel Péterre is, miután ő megtagadott Téged! Pillantásod hatoljon lelkünkbe, és adjon irányt életünknek! Azoknak, akik Nagypénteken ellened kiáltottak, Pünkösdkor megadtad a szív megrendülését és a megtérést. Így nekünk is reményt adtál. Ajándékozd nekünk is mindig újra a megtérés kegyelmét!

XVI. Benedek

II. stáció: Jézus vállára veszi a keresztet

A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, s odagyűjtötték köré az egész helyőrséget. Megfosztották ruhájától, bíborszínű köntöst adtak rá. Tövisből koszorút fontak, fejére tették, jobb kezébe pedig nádszálat adtak. Aztán térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták: "Üdvözlégy, zsidók királya!" Közben leköpdösték, fogták a nádat s verték a fejét. Miután így csúfot űztek belőle, levették róla a palástot, s ráadták saját ruháját. Aztán elvezették, hogy keresztre feszítsék.

(Máté 27,27-31)

Történet:

„Az előző családommal nagyon rossz körülmények között éltünk. Nem törődtek velem, és nem is gondoskodtak rólam. Nekem akkor az volt természetes, mert nem tudtam, hogy hogyan élnek más családok. Voltak napok, amikor nem volt mit enni. Vízét én hoztam az utcáról télen, nyáron. Sokat fáztam, nem volt fűtés, nem volt jó ruhám, cipőm. Apa sokat ivott, éjszaka kizavart a házból. Volt úgy, hogy a padláson vagy a kutyaólbán aludtam. Még így is sokszor megtalált. Volt úgy, hogy a hordóban aludtam, amit a fal felé fordítottam, hogy apa ne vegyen észre. Sokat féltem és rettegtem. Óvodába és iskolába egyedül jártam, senki nem kísért engem. Mindig sírva mentem. Iskolába ápolatlanul és felszerelés nélkül mentem. Nem tudtam rendesen tanulni, sokat hiányoztam. Mindig hátra ültettek. A gyerekek nem játszottak velem, kiközösítettek. Sokszor bántottak. Amikor mentem az utcán, elszaladtak a közelemből. Azt mondták, hogy „ott jön a bogaras”. Én akkor mindig sírtam, és nem értettem, hogy miért mondják rám, nagyon szégyelltem magam. Anya három éves koromban ott hagyott az idős mamánál. Azt mondta, hogy fél óra múlva jön értem. Azóta kilenc éves múltam. Anya hét gyereket nevel. Vannak testvéreim, nem értem, hogy engem miért hagyott ott a mamánál. Később mamához jött egy néni, és azt mondta, hogy készítse össze a dolgaimat, mert elvisz egy másik helyre...”

Imádság:

Urunk, te engedted, hogy megszégyenítsenek és szidalmazzanak. Segíts bennünket, hogy soha ne egyezzünk bele a szenvedők és gyengék ellen irányuló gúnyba! Segíts, hogy a megalázottakban, a kitzasztottakban a Te arcodat ismerjük fel! Segíts, hogy ne rettenjünk vissza a világ gúnyával szemben, amikor az akarod iránti engedelmességet megvetik! Te hordoztad a keresztet és meghívtál minket, hogy kövessünk Téged ezen az úton (Mt 10,38). Segíts, hogy felvegyük keresztünket, ne meneküljünk előle, és az élet nehézségeivel szemben ne zúgolódjunk, s ne veszítsük el bátorságunkat. Segíts, hogy a szeretet útján járjunk – s a szeretet követelményeinek eleget téve eljussunk az igazi öröme.

XVI. Benedek

III. stáció: Jézus először esik el

Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát.

(Izajás 53,4-6)

Történet:

„20 éves vagyok, és most elmesélem nektek az életem történetét. Négyéves koromtól tudom csak kezdeni, hiszen korábbról nincsenek emlékeim. Nem sok emlékem van, inkább csak foszlányok, azok nagyon erősek. Életem negyedik életévében sajnálatos módon elvesztettem édesanyámat. Ezek után még egy darabig édesapámnál maradtam, aki nagyon kibukott az édesanyám elvesztésén, és az alkohol bódító állapotába menekült. Én időközönként a mamámnál és a nagynénémnél voltam a szomszéd lakásban. Nem sok mindent fogtam fel az egészből, hiszen négy éves voltam. Idővel jött a gyámhatóság, és elkerültem apámtól, mert nem fejezte be a többszöri figyelmeztetésre sem az ivást. Hogy pontosan mi történt, azt nem tudom, de arra emlékszem, hogy egy átmeneti intézetben voltam egy csomó korombeli gyerekekkel. Nem nagyon maradtak innen emlékeim, csak annyi, hogy meglátogatott, talán egyszer-kétszer a nagybátyám. A következő emlékem már az, hogy az ötödik születésnapom volt tartva, de már a nagybátyáméknál, mert hozzájuk kerültem. Magukhoz vettek. Innen nincs sok emlékem, amire emlékszek, hogy sokat voltam verve, de a részletekre nem emlékszem. Amire emlékszem, hogy hatodik osztályos voltam. Tanév vége előtt egy héttel, egy szombat délelőtt úgy esett, hogy a nagybátyám jött megnézni a rendet a szobámba: szekrény, tisztaság és az ágy. Aznap délelőtt pont felcsempésztem egy almát a szobámba, amit nem dobtam ki, hanem az ágyba a párnám alá rejtettem. Amikor a nagybátyám ellenőrizte a beágyazást, megtalálta, és miközben kérdezgette, hogy miért oda raktam és miért nem a kukába, félelmemben nem válaszoltam neki, nem tudtam, mit mondjak, amit lökdösődés követett és a fejem dobálása a karjai között. Miközben hátráltam a fal felé elértem a falat, ahol bekövetkezett az, hogy a nagybátyám összecsapta két oldalról az arcomat. Izsonyatos fájdalom közepette kezdtem neki sírni, miközben a véretem próbáltam nem lenyelni és kifolyatni a számból...”

Imádság:

Úr Jézus, a kereszt súlya a földre sújtott Téged. Azonban elesésed nem sötét végzet, nem a megvert ember pusztaság gyengesége. Te akartál hozzánk jönni, akik gőgünkkel a földön heverünk. A gőg, miszerint mi magunk és képesek vagyunk embert gyártani, oda vezetett, hogy az emberek áruvá lettek, hogy meg lehet venni és el lehet adni őket, hogy készletraktárnak tekintjük őket tevékenységünkhöz, amellyel azt reméljük, hogy magát a

halált is leküzdjük. Eközben azonban az ember méltóságát egyre jobban lealacsonyítjuk. Urunk, jöjj segítségünkre elesettségünkben.

XVI. Benedek

IV. stáció: Jézus édesanyjával találkozik

Simeon megáldotta őket, és így szólt anyjához, Máriához: "Íme, ő sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak - a te lelkedet is tőr járja át -, hogy kiderüljenek sok szív titkos gondolatai." Szavait anyja mind megőrizte szívében.

(Lukács 2,34-35.51)

Történet:

„Édes anyukám eljött az óvodába értünk, amikor azt a hírt hozta, hogy el fogunk kerülni, mert nem volt anyának elég pénze és piszok volt a házban. Mikorra hazaértünk, idegen nénik vártak minket. Apától és anyától el kellett kerülnünk, sírtunk. Elindultunk a piros kocsival egy másik városba egy nénihez, de onnan nemsokára visszakerültünk anyáékhoz. Sajnos ez sem volt végleges, mert továbbra sem volt anyának pénze. Újra elkerültünk otthonról. Alig vártam, hogy anyát láthassam. Anya nekem nagyon hiányzott és hiányzik. Itt is jó lenni, de édesanyámmal, ővele már nem lehetek, mert már meghalt a szegénységben. Betegsége alatt is látogattam, mert nevelő anyukámék mindig elvittek a kórházba. Nincs messze a temető, ahol el van temetve. A mennyből lát engem.”

Imádság:

Szűz Mária, Urunk Anyja, te hűséges maradtál, amikor a tanítványok elfutottak. Ahogy elhitted, amikor az angyal a hihetlent hirdette, hogy a Magasságbeli anyja leszel, ugyanúgy hittél legmélyebb megaláztatásának órájában is. Így a kereszttel, a legsötétebb világéjszaka órájában a hívek, az Egyház anyjává lettél. Kérünk téged: Taníts bennünket hinni, és segíts, hogy hitünk a szolgálat bátorságává és a segítő és együtt szenvedő szeretet tettevé legyen!

XVI. Benedek

V. stáció: Cirenei Simon segít Jézusnak

Amint kifelé vonultak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel. Ezt kényszerítették, hogy vigye a keresztet.

(Máté 27,32)

Történet:

„2008. volt a „fordulat éve” az életemben. 2008. augusztusában halt meg az apukám édesanyja, majd négy hónappal később az anyukám. Ezután hét hónapig laktunk még otthon. Ezalatt az időszak alatt tanultam, én láttam el az „anya szerepét”, ami azt jelenti, hogy főztem, mostam, takarítottam... egyszóval háztartást vezettem. Apukám idegileg összeomlott, alkalmatlannak nyilvánították arra, hogy neveljen minket. 2009. augusztusában kerültünk ideiglenes nevelésbe. Az első nevelőszülő, akinél laktunk, az első perctől nem volt szimpatikus, és azalatt a pár hónap alatt, míg ott laktunk, nem is változott meg ez az érzés. 2010. februárjában kerültünk a mostani nevelőszülőnkhez. Bevallom, először féltém tőlük, és rögtön azt mondtam, hogy nem szeretnék hozzájuk költözni. Aztán mégis meggondoltam magam, de nem bántam meg. Eleinte voltak még kisebb nézeteltéréseink velük is, de bennük az a jó, hogy mindig meg lehet beszélni a gondokat. Sikeresen beilleszkedtünk a családba, azt hiszem. A legutóbbi emlékezetes dolog az volt, hogy a 18. születésnapomon az egész napot együtt töltöttük.”

Imádság:

Urunk, te megnyitottad Cirenei Simon szemét és szívét, és a kereszt hordozásában megadtad neki a hit kegyelmét. Segíts, hogy szenvedő embertársaink mellett álljunk, akkor is, amikor az erre szóló hívás ellenkezik terveinkkel vagy szimpátiánkkal. Add, hogy felismerjük: kegyelem az, hogyha együtt hordozhatjuk a másik emberrel keresztjét. Add, hogy megtapasztaljuk, hogy ezáltal veled együtt vagyunk úton.

XVI. Benedek

VI. stáció: Veronika kendőt nyújt Jézusnak

Szívem ezt sugallta: "Keresd tekintetét!" Uram, a te arcodat akarom keresni. Ne rejtsd el előlem arcodat, ne taszítsd el szolgálodat haraggal! Te vagy oltalmazóm, ne utasíts vissza, Istenem, megmentőm, ne hagyj el végképp!

(Zsoltárok könyve 27,8-9)

Történet:

„1996-ban születtem pici súllyal, tetszhalál állapotban. Oxigénhiányom a szemem egészségére ment rá, 14-es dioptriájú szemüvegem van. 3 hónapos voltam, amikor bekerültem a szakellátásba. 2 éves koromban vették észre, hogy nem látok. Ezután egy nevelőcsaládba kerültem, ahol volt két nővérem és két bátyám. Ő a példaképem és érzelmileg is hozzá kötődök a legjobban. Az intézmény papírjaimba azt írta, hogy kiegészítő iskolát ajánl. 3 és fél éves koromban még nem tudtam beszélni. A kiegészítő iskola gondolatát nevelőszüleim nem fogadták el, így addig kerestek nekem valamit, amíg egy korai fejlesztőt nem találtak. Egy apáca kezdett el tanítani, akit a rendház engedett ki. Igazi gyerekcentrikus volt. Nevelőszüleim elmondása szerint sokat köszönhetek neki...”

Imádság:

Urunk, add meg nekünk a szív nyugtalanságát, amely a te arcodat keresi. Óvj meg minket a szív vakságától, amely csak a dolgok felszínét látja. Add meg nekünk azt a világosságot és tisztaságot, amely képessé tesz bennünket arra, hogy meglássuk jelenlétedet a világban. Add meg nekünk a bátorságot az alázatos szeretethez ott, ahol nagy dolgokra nem vagyunk képesek. Vésd bele szíveinkbe arcodat, hogy találkozhatunk veled, és megmutathassuk a világnak képedet!

XVI. Benedek

VII. stáció: Jézus másodszor esik el

Olyan ember vagyok, aki átéltem a nyomorúságot haragjának vesszeje alatt. A sötétségbe vitt és vezetett, nem a világosságba. Faragott kövekkel zárta el utamat, eltorlaszolta ösvényemet. Kavicssal összetörte fogaimat, hamut adott eledelül.

(Siralma könyve 3,1-2.9.16)

Történet:

„...Reggel úgy keltem, hogy a szám a nyelvem alatt fel volt dagadva, beszélni nem tudtam, nem hogy enni. Mondtam, hogy a fogam fáj, mert mozog, de vasárnap nincs fogászat, így hát jeges borogatás volt rajta egész nap és egész éjjel. Megbeszéltük, ha bárki kérdezi, akkor a „hinta megütött”. Hétfő reggel irány a fogászat, de mivel nem tudták rendesen megröntgenezni a fogam, elküldtek egy beutalóval a kórházba, koponya röntgenre. A kórházban még a röntgen előtt megmondták, hogy eltört az álkapcsom, és műteni kell. Aznap már haza sem mentem a kórházból. Kedden reggel három óra alatt meg is műtöttek, szerdán pihiztem a kórházban, csütörtökön meg irány a sulis évfőző. Sajnos, a műtét után egy hónapig nem ugrálhattam csak úgy, így a nyári lovas tábor is ki kellett hagynom. A nyár folyamán kialakult jó viszony és bántalmazásmentes időszak hamar véget ért. Egy strandolás nap után leégve hazaértem, azt mondták, hogy nem kentem be magam, a nyugodt időszak elmúlt, újra csattant a pofon...”

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, Te hordoztad terheinket, és most is hordozod azokat. Terhünk súlya a földre nyom Téged. Emelj föl bennünket újra, mert önerőnkől nem tudunk a porból fölkelni! Kőszívünk helyett adj nekünk húsból való szívet, egy látó szívet! Engedd, hogy újra felfoghassunk Téged! Tégy minket újra józanná és figyelmessé, hogy ellenálljunk a rossz hatalmának, és segíts, hogy a másik ember külső és belső szükségét észrevegyük, és segítségére siessünk! Emelj föl bennünket, hogy mi is felegyenesíthessünk másokat! Adj nekünk reményt minden sötétségben, hogy a remény hordozóivá váljunk a világ számára!

XVI. Benedek

VIII. stáció: Jézus találkozik a síró asszonyokkal

Jézus hozzájuk fordult: "Jeruzsálem leányai - mondta nekik -, ne engem sirassatok. Inkább magatokat és gyermekeiteket sirassátok, mert jönnek majd napok, amikor azt fogják mondani: Boldogok a meddők, akik nem szültek, nem szoptattak. Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket: Omoljatok ránk! És a dombokat: Takarjatok el! Mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?"

(Lukács 23,28-31)

Történet:

„Mikor megszülettem, egy bátyám és két nővérem várt engem. Nagyon sokáig kiságyban éltem. Ha a szüleimnek volt pénze – ami egy hónapban háromszor fordult elő – akkor mindent vettek, sajtot, túró rudat stb. A kiságyamban etettek, ha nem volt pénz, nem volt élelem. Így a kiságyamban a kajamaradékot csipegettem fel. Azóta is ritkán eszek sajtot. Édesanyám nem nagyon fordított rám gondot. Napokig, hetekig nem fürdetett. Tiszta ruhát sem adott rám. Pelenka helyett rongyokat rakott alá. Így a pelenkás részem sokszor fáj. Ha beteg voltam, nem volt gyógyszerünk, sokat voltam beteg. Mivel tiszta ruha kellett, anyám hajnalban felkelt, a kimosott ruhát a gáz felett szárította. Ha egy kicsit nedves maradt, akkor is rám adta. Így még jobban beteg lettem. Egy hideg téli éjszakán, szüleim veszekedése után anyám elvitt otthonról. Kabát, sapka, zokni, nélkül egy kis cipőben. Már majdnem kétéves voltam, amikor megtanított egy rokonom járni. Téli időszakban egy román kályhával fűtöttük fel a szobát. Ki akartam menni a szobából, anyám kirakta a lábát elé, hogy ne menjek ki a szobából, én elkaptam a kályhát, kezeimen véres hólyagok keletkeztek. Nagyon sírtam...”

Imádság:

Urunk, te a bűnbánatról szóltál a síró asszonyoknak, valamint az ítélet napjairól, amikor mi a te színed, a Világbíró színe elé kell, hogy álljunk. Te meghívsz, hogy kilépjünk a rossz elbagatellizálásából, amellyel megnyugtattuk magunkat, hogy békésen élhessünk tovább. Te megmutatod nekünk felelősségünk komolyságát, a veszélyt, hogy az ítéletnél bűnösnek és gyümölcstelennek találhatunk. Segíts, hogy ne pusztán siránkozva, vagy szavakkal haladjunk melletted! Téríts meg bennünket, és adj nekünk új életet; ne engedd, hogy végül, mint kiszáradt fa álljunk meg előtted, hanem inkább legyünk eleven ágak terajta, aki az igaz szőlőtő vagy, és gyümölcsöt hozunk az örök életre! (Jn 15,1-10)

XVI. Benedek

|

X. stáció: Jézus harmadszor esik el

Jó az embernek, ha igát hordoz ifjúságától fogva. Üljön le a magányban és hallgasson, amikor ráteszi az Úr; szája érjen le a földig. Talán még van remény. Tartsa oda arcát annak, aki üti,

teljen el gyalázzal. Mert az Úr nem veti el az embert mindörökre. Mert ha büntet is, újra megkönyörül nagy irgalmában.

(Siralma könyve 3,27-32)

Történet:

„...Egy katolikus iskolába kerültem, itt kezdődött, hogy nem igazán mertem/tudtam beilleszkedni az osztályomba, pedig egy nagyon rendes közösség volt. A tanulmányi eredményeim nem voltak jók, nem sikerült felzárkóznom. Ez, és persze egy félreértésből kialakult bizalmatlanság vetett véget a keresztyán és az én kapcsolatomnak. Januárban bejelentette, hogy ő nem tudja ezt tovább csinálni, és elintézte, hogy újra intézetbe kerüljek. Amikor ezt elmondta, elkezdtem könyörögni neki, de nem ért semmit. Sőt, még egy olyat is mondott, hogy „nem csodálom, hogy a nagybátyád majdnem elásott a kertben”. Felhívta őket és közölte velük, hogy befejezte, és neki is elmondta, hogy nem csodálkozik semmin, és megérti őket. Ez nekem felért egy elárulással...”

Imádság:

Urunk, Egyházad sokszor egy süllyedő hajónak tűnik számunkra, amely már telve van vízzel, és amely menthetetlenül léket kapott. Szántóföldeden több konkolyt látunk, mint búzát. Az Egyház beszennyezett ruhája és arca elrettent minket. Azonban mi magunk vagyunk azok, akik beszennyezik őt. Mi magunk árulunk el Téged újra meg újra szavainkkal és viselkedésünkkel.

Irgalmazz Egyházadnak: Őbenne is újra meg újra elbukik Ádám. Bukásunkkal Téged is a földre rántunk, és a sátán nevet, mert azt reméli, hogy Te ebből az esésből nem tudsz többé felkelni, hogy Te magad is legyőzöttként a földön maradsz, belevonódva Egyházad esésébe. És Te mégis felkelsz. Te felkeltél – feltámadtál, és minket is újra fel tudsz emelni. Gyógyítsd és szenteld meg Egyházadat. Gyógyíts és szentelj meg minket!

XVI. Benedek

X. stáció: Jézust megfosztják ruháitól

Fölrtek arra a helyre, amelynek Golgota, vagyis Koponyák helye volt a neve. Itt epével kevert bort adtak neki inni, de amikor megízlelte, nem akarta meginni. Aztán keresztre feszítették, és sorsot vetve megosztották ruháján, majd leheveredtek, és őrizték.

(Máté 27,33-36)

Történet:

„Kertes kis házban éltünk, amiben anyám, apám, meg a testvéreim laktak, albérletben. Rossz körülmények között éltünk. Anyám nem főzött, nem takarított, és nem is járt dolgozni, csak apánk dolgozott. Nagyon éhezünk, mert apám és anyánk inkább a cigi és az alkoholt választotta, mint minket, így ha éhesek voltunk, mindig a mamához és a papához mentünk, és

adtak ennivalót. Apám és anyám sokszor verekedtek, és nem voltak józanok, ez nagyon ritka volt, főleg anyámnál. A papánk és a mamánk nagyon öregek voltak, és nem tudtak mindig kajával eltartani minket, így a nagynénénk mindig, amikor úgy volt, áthozott minket, adott enni, megfürdetett, sokat játszottunk és kimosta a ruháinkat..."

Imádság:

Úr Jézus, megfosztottak ruháidtól, megszégyenítettek és kiteszítettak a társadalomból. Te hordozod Ádám szegényét, és meggyógyítod azt. Te hordozod a világból kiteszített szegények szenvedését és szükségét. Ám éppen így töltöd be a próféták szavát. Éppen így hozol értelmet a látszólagos értelmetlenségbe. Éppen így mutatod meg, hogy Atyád Téged, minket és az egész világot a kezeiben tartja. Adj nekünk tiszteletet az emberrel szemben, léte minden szakaszában és helyzetében, amelyben vele találkozunk! Add meg nekünk kegyelmed fényruháját!

XVI. Benedek

XI. stáció: Jézust a keresztre szegezik

Feje fölé táblát tettek, amelyre elítélése okát írták: "Ez Jézus, a zsidók királya." Vele együtt két gonosztevőt is keresztre feszítettek, az egyiket jobbról, a másikat balról. Az arra menők káromolták, s fejüket csóválva mondogatták: "Te, aki lebontod és harmadnapra fölépíted a templomot, szabadítsd meg magad! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!" Ugyanígy gúnyolódtak az írástudókkal és a vénekkel együtt a főpapok is: "Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael királya, szálljon le a keresztről, s akkor hiszünk neki.

(Máté 27,37-42)

Történet:

„2009-ben kezdődött életem legnagyobb fájdalma. Elkerültünk nevelőszülőkhöz. Fájt, hogy elkerültünk. Nyolcan vagyunk édestestvérek. A nevelőszülők rendesek voltak hozzánk, szerettük őket. Megismerkedtem a lányom apjával, szerettem, állapotos lettem tőle. Már késő volt elvetetnem a babát, és nem is nagyon akartam elvetetni. Teltek a hónapok és egyre csak növekedett bennem a kisbabám. Persze jártam az iskolába, magántanuló voltam. Teltek a hónapok és jöttek a fájások, sokat szenvedtem, mire meglett a kisbabám. Nagyon szép kislány. Még csak 14 éves voltam, de nagyon jó érzés volt nekem a kisbabát meglátni. Egy hét múlva éppen beszélgettünk, amikor egyszer csak szólt a telefon, nem tudtuk, hogy ki az. A babám papája letette a telefont, és azt mondta, hogy egy hét múlva csomagoljunk össze, én meg a babám elkerülünk nevelőszülőkhöz... Nagyon nehéz volt nekem, hogy elkerültem a testvéreimtől.”

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, te hagytad magad felszögezni a keresztfára, és magadra vállaltad ennek a szenvedésnek rémisztő kegyetlenségét, tested és méltóságod elpusztítását. Engedted, hogy odaszögezzenek Téged, kibúvók és kompromisszumok nélkül szenvedtél. Segíts, hogy ne meneküljünk az elől, ami kiméretik reánk! Segíts, hogy szorosán hozzád kötődjünk! Segíts, hogy átlássunk azon a hamis szabadságon, amely el akar bennünket űzni Tőled! Segíts, hogy elfogadjuk a Te „kötött” szabadságodat, és a hozzád való erős kötődésben megtaláljuk az igazi szabadságot.

XVI. Benedek

XII. stáció: Jézus meghal a kereszten

A hatodik órától a kilencedik óráig sötétség borult az egész földre. Kilenc óra tájban Jézus felkiáltott, hangosan mondva: "Éli, Éli, lamma szabaktani?" Vagyis: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?"

(Máté 27,45)

Történet:

„Édesanyám 2011. februárjában balhé közben sírva elmondta, hogy súlyosan beteg, és már nem lesz sokáig. Akkor hirtelen nem tudtam eldönteni, hogy ez most igaz-e vagy sem. De igaz volt! Pár hétig nem árultam el senkinek, de nem tudtam magamban tartani és elmondtam a testvéreimnek. De késő volt addigra, mert már áttétes volt. Mindig emlegette anyu, hogy nem akar itt hagyni minket, mert kicsik voltunk, én akkor voltam 15 éves. Ennyi idősen háztartást vezettem, mert anyu napról-napra rosszabbul lett a kezelésektől. A nevelőapám az utcákat járta, hogy ihasson, az öcsém a gépen játszott, és az idősebb testvéreim nem segítettek semmiben. Ápoltam, fürdettem, mindent megtettem anyámért, de nagyon rosszul lett, így be kellett vinni a kórházba. Minden nap jártam hozzá. A bátyám felajánlotta, hogy maradjunk nála, amíg anyu nem jön haza, hogy ne maradjunk együtt a nevelőapámmal. Novemberben készültem anyuhoz a kórházba, és akkor főztem neki. Megcsörrent a telefon, ott már rosszat éreztem. A bátyám felesége bejött a konyhába, hogy hagyjam abba a főzést, nem is értettem, így csináltam tovább. Nagy nehezen elárulta, hogy anyu meghalt. Akkor összedőlt bennem a világ, és megutáltam mindenkit, és anyura is megharagudtam, hogy itt hagyott minket.”

Imádság:

Jézus, mindig újra a keresztre szögeznek Téged. A történelemnek ebben az órájában éppen Isten hiánya sötétségben élünk. A szenvedés és az emberi gonoszság túlradása mögött Isten arca, a Te arcod homályosnak, felismerhetetlennek tűnik. Ám éppen a kereszten ismertetted meg magadat. Éppen, mint szenvedő, és mint minket szerető vagy te a Felmagasztalt. Éppen onnan, a keresztről győztél. Segíts, hogy a sötétségnek és a zavarnak ebben az órájában felismerjük arcodat! Segíts, hogy higgyünk neked és kövessünk Téged a sötétségnek és a szükségnek éppen eme óráiban! Mutasd meg magad újra a világnak ebben az órában! Ragyogtasd fel fölénk üdvösségedet!

XIII. stáció: Jézus testét leveszik a keresztről

A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megijedtek: "Ez valóban Isten Fia volt" - mondták. Messziről több asszony figyelte, mi történik; olyanok, akik Galileából eddig kísérték, és gondoskodtak róla.

(Máté 27,54-55)

Történet:

„...Három év múlva, 2010-ben édesapánkat elveszítettük egy tragikus autóbalesetben. Két hónapig volt súlyos kómában, ezután a szervezete nem bírta tovább, és meghalt. Tíz évesen még igazán nem tudtam felfogni a történeteket. Nem ő vezet majd az oltár elé, nem látja, ahogy a kicsi lánya felnőtt nővé cseperedik, és nem lehet ott fontos eseményeken az életem során. Az idő múlásával érzem hiányát, amit sosem lehet betömni – nincs többé apukám.”

Imádság:

Urunk, Te alászálltál a halál éjszakájába. Azonban holttestedre jóságos kezek viselnek gondot, és vászonba takarják (Mt 27,59). A hit nem halt meg teljesen, a nap nem nyugodott le egészen. Mily sokszor tűnik úgy, hogy alszol. Mily könnyen fordulunk el mi, emberek, és mondjuk: Isten meghalt. Add, hogy a sötétség óráiban felismerjük, hogy Te mégis itt vagy. Ne hagyj minket egyedül, amikor elcsüggednénk.

Segíts, hogy mi se hagyjunk egyedül Téged! Add nekünk a hűséget, amely kitart a zavarodottságban is, és a szeretetet, amely éppen a legnagyobb szükségedben átfog Téged, miként Anyád is most még egyszer ölébe rejtett Téged. Segíts minket, segítsd a szegényeket és gazdagokat, egyszerűeket és okosakat, hogy átlássanak félelmeiken és előítéleteiken, és hogy képességeinket, szívünket felajánljuk Neked, így előkészítve a kertet, amelyben megtörténhet a feltámadás!

XVI. Benedek

XIV. stáció: Jézus testét sírba helyezik

József levette a testet, tiszta gyolcsba göngyölte, s sziklába vájt új sírboltjába helyezte. A sír bejáratához nagykövet hengerített, és elment. Mária Magdolna és a másik Mária ott maradtak, leültek a sírral szemben.

(Máté 27,59-61)

Történet:

„...Apa sok mindenre megtanított, amiket én nem tudtam, kerékpározni, rollerezni, labdázni, társasozni, számítógépezni. Ma már tudok kerékpározni, és imádom, amikor kirándulni megyünk vele. Sokat kézműveskedünk, rajzolunk, festünk. Szeretünk minden ünnepet megünnepelni. Sok könyvet és regényt is kiolvasok. Anyának szívesen segíték a konyhában. Szeretünk finomakat főzni és sütni. Nagyon sokat beszélgetünk, nevetgélünk, jól érezzük magunkat. Minden este imával zárom a napot. Megköszönöm a Jó Istennek, hogy ebbe a családba kerültem. Most igazán boldogan élek, nagyon jól érzem magam, és örökre itt szeretnék maradni. Úgy érzem, hogy végre hazaértem.”

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, sírba helyezéskor magadra vetted a búzaszem halálát, elhalt búzaszemmé lettél, amely gyümölcsöt hoz minden időkre, egészen az örökkévalóságig. Sírodból ragyog fel minden időkre a búzaszem ígérete, amelyből az igazi manna fakad – az élet Kenyere, amelyben Te önmagadat adod nekünk. Az örök Ige a megtestesülés és a halál által a közeli Igévé lett: Kezeinkbe és szívünkbe helyezed magad, hogy szavad bennünk növekedjék és gyümölcsöt hozzon. A búzaszem halála által adod oda magad, hogy nekünk is legyen bátorságunk elveszíteni az életünket, hogy így megnyerjük azt; hogy mi is rábizzuk magunkat a búzaszem ígéretére.

Segíts, hogy eucharisztikus titkot mind inkább szeressük és tiszteljük – valóban belőled, a mennyei Kenyérből éljünk! Segíts, hogy „jó illatoddá” váljunk, hogy így érezhetővé tegyük életed nyomát ebben a világban. Miként a búzaszem a földből gabonaszálba és kalászba szökken, úgy te sem maradhattál a sírban: A sír üres, mert Ő – az Atya– „nem hagy Téged az alvilágban, s testedet sem engedi át a romlásnak” (ApCsel 2,31; Zsolt 16,10 LXX). Nem, tested nem lett a romlásé. Feltámadtál, és helyet adtál a megváltozott testnek Isten szívében. Engedd, hogy örvendezzünk ennek a reménynek, s vidám szívvel vigyük azt el a világba! Add, hogy feltámadásod tanúi legyünk!

XVI. Benedek